

Италиянеца се разсърди много, но нѣмаше що да стори. Вината да пострада така шапката му бѣше негова, а не на послушното му кученце.

М И Л О С Т И Н Я .

ѣкой си богатъ човѣкъ много мразялъ бѣднитѣ хора. Една нощъ той сънуваль, че се явилъ прѣдъ Божия сждъ и че всичкитѣ му работи турили на везнитѣ, съ които теглятъ хорскитѣ грѣхове. Лошитѣ работи на богатия до толкова прѣпълнили едното блюдо, щото се снишило чакъ до земята, а другото било праздно и се вдигнало на високо въ въздуха.

Богатиятъ прѣблѣднѣлъ и се разтрепераль отъ страхъ. Въ това врѣме пристѣпилъ неговия Ангелъ *пазителъ*, който носѣлъ парче хлѣбъ въ ржката си. Този хлѣбъ богаташа го далъ нѣкога на единъ сиромахъ човѣкъ. Слѣдъ това Ангелтъ го турилъ на високото блюдо и то се снело толкова, щото и двѣтѣ блюда на везнитѣ ставжли равни. „Ето гледай, — казалъ му Ангела, — за напрѣдъ гледай да